

Csáky Anna

Szállj, pillangó!

Kóbor János halálára

Szállj, gyönyörű pillangó,
az égből arany napsugár pereg
áttetsző, feszes szárnyaidra,
világos-sárga, narancs-okkerek.
A nap-hajú mezőkön lila, kék,
piros szín-terek,
pipacs-bíborral habos a rét,
s hullámszik, hív száz berek,
de te ne fordulj vissza,
csak szállj tovább!
A nap könnyed majd felissza.

Szállj, gyönyörű pillangó!

Siratod tán a kék eget,
mely esővel mosdik nyáridőben?
Az ősszel kigyúló fák fénye lett
vagy a ködös erdő fáklyalángja,
mely rabul ejt még ma is?
Talán a bimbók kibomló vágya,
a fűben megbúvó haris,
a sikongó haraszt fogva tart?
Gyümölcsfák ágain futó madárőrület,
zaklatott, szélfúttá kósza hang
csiklandja dalra szánt füled?

Sok itt a káprázat, illat, délibáb,
most tart a nap delelőt,
de te ne nézd, – szállj tovább! –
miként szorongnak őszi ködben
a bokrok hullás előtt!
Szállj, ahogyan száll egy lepke
illanó, könnyes sóhaja,
mintha a nap ideszédült lelke
zokogva búcsút mondana!

Légiriadó

Sziréna jajdul, s mi ki a házból,
iszonyú hangja maga a rémület,
szívünk kalapál az eszelős futástól,
s a repülőgépek szórják terhüket.
Egy aprócska bunker a kertben menedékünk,
apánk ásta nemrég egyik éjjel,
szűk, sötét kis üreg, épphogy beférünk,
s le-lecsap a halál átkos veszélyjel.
Mintha az égbolt fejünkre hullna,
egy robbanó gránáttól a tető beszakad,
reszketünk riadtan, a földre lapulva,
mi hárman, gyerekek anyánk alatt
moccanás nélkül, mert a pokol még jelen.
Apánk a vasúton szolgál szegény,
szívemben mély-sötét, gyötrő félelem.

Riadóz ma is fekete éj hegyén,
s átszővi minden álmom e rém.

Gyökerek

Magyarok a határon túl

Édes a föld, amibe kapaszkodunk,
mert táplál, erősít kezdetek óta,
föld alatti létünk alanyi jogunk,
a lélek mély, sűrű sötétje róttá.
E szent, belakott, fénytelen világban
édes otthont szeretni megtanultunk,
növesztünk szárat, levelet szilárdan,
az idő szálakra szedi a múltunk.
Röghöz kötődött rég bennünk a hűség,
mégis a szálak néha elszakadnak,
mint erős gitárhúrok, hogyha nyútték,
durván kitépnek – kell a hely a gaznak –
s lerázzák rólunk az eleven földet,
létünk porhanyós, áldott tenyészetét...
Hiába csorognak akkor a könnyek,
csak az ásóra hull egy csekélyke ég.

Sírfelirat – anyáknak

Örökké él, akit szeretnek,
nem halnak meg az anyák,
fejüket lehajtva útra kelnek,
s vigyáznak ránk – odaát.